

ปริศนาคาเฟ่ดอกไม้

สึกะโท ฮาจิเมะ เขียน × ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

ปริศนาคาเฟ่ดอกไม้
シクラメンと、見えない密室
สึกะโท ฮาจิเมะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิศัย แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2565
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-93731-7-9
ราคา 349 บาท

บรรณาธิการอำนวยการ ภาคย์ มหิธิธรรมธร, ฉัตรระวี มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการที่ปรึกษา พรทิพย์ ทองพิสิฐสมบัติ
บรรณาธิการบริหาร ภาคย์ มหิธิธรรมธร
บรรณาธิการเล่ม สิริพร คดชาคร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล สิริพร คดชาคร
กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ ศุภางควรรณ กึนสี, นารา นิลนัครา, วาสนา ปานนวม
พิสูจน์อักษร รักษ์คำ
ออกแบบปก วันวิสาข์ ไชยมาส (Colored pencils with FAI)
ศิลปกรรมปก Bookcreation
จัดรูปเล่ม กระต่ายสามขา

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์
44/12-13 ซอยสุขุมวิท 46 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
E-mail: hummingbooks@hotmail.com
Facebook: http://www.facebook.com/hummingbookspublishing

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6
Homepage: http://www.naiin.com

คำนำสำนักพิมพ์

ผลงานของสึกะโท ฮาจิเมะ อาจมีภาพลักษณ์ว่าอ่านยากจนคนที่ไม่ชอบอ่านเรื่องสืบสวนแบบจริงจังน่าจะอ่านไม่รู้เรื่อง แต่แท้จริงแล้วนักอ่านทั่วไปสามารถสนุกและเพลิดเพลินไปกับกลอุบายอันสลับซับซ้อนแยบคายเหล่านั้นได้อย่างไม่น่าเชื่อ จุดเด่นในผลงานของเขาคือ เต็มเปี่ยมไปด้วยปริศนาน่าอัศจรรย์ที่ไม่น่าเกิดขึ้นได้ในความเป็นจริง ทว่ากลับได้รับการคลี่คลายอย่างสมเหตุสมผล ทั้งยังผูกโยงเรื่องกระตุ้นจินตนาการอันบรรเจิดในหัวของผู้อ่านอย่างเต็มเปี่ยมอีกด้วย

ปริศนาคาเฟ่ดอกไม้ แบ่งเรื่องราวออกเป็นเรื่องสั้นเจ็ดเดือนตามพืชพรรณเจ็ดชนิด ซึ่งในแต่ละตอนเกิดเรื่องลึกลับพัวพันกับคดีและปริศนาเร้นลับที่มีเหล่าพืชพรรณอยู่เบื้องหลังให้ผู้อ่านรับรู้ผ่านบทสนทนาระหว่างเหล่าลูกค้าที่มาเยือนกับเจ้าของร้านแสนสวยผู้ลึกลับและลูกสาว จากนั้นสองแม่ลูกก็จะไขปริศนายาก ๆ ได้อย่างปราดเปรื่อง รับรองว่าคุณจะต้องอ่านหนังสือเล่มนี้เพลินจนลืมเวลาเสมือนหลุดเข้าไปอยู่ในโลกของร้านกาแฟ 'มินาโกะ' อย่างไรอย่างนั้น

สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์

สารบัญ

ปฐมบทแห่งดอกฟอร์เก็ตมีน็อต

สายลมราตรีคลอเคลียชายชุดเดรสไม่ห่าง และพัดดอกไม้ริมทางให้สั่นไหว ดอกไม้สองต้น...อันที่จริงมันบานอยู่โดด ๆ ตรงขอบที่ดินมากกว่าจะเรียกว่าริมทาง เป็นดอกฟอร์เก็ตมีน็อต สีฟ้าเข้มของกลีบจ้อยที่ผลิบานเป็นกลุ่มผุดให้เห็นเลือนรางใต้แสงไฟถนนอันอ่อนจาง ถัดจากนั้นคือที่ดินวัชพืชขึ้นรก ยิ่งมองไปไกลความมืดก็ยิ่งทวีความเข้ม

ไซกิ มิโดริ หยุดเดิน จู่ ๆ ก็จมอยู่ในห้วงคิดอันไร้สาระ ดอกไม้นี้เป็นต้นเดียวกับเมื่อปีที่แล้วหรือเปล่าหนอ...

ปีที่แล้วไซกิสังเกตเห็นดอกไม้นี้ที่นี่เหมือนกัน มีสายลมราตรีของฤดูใบไม้ผลิพัดมาเช่นเดียวกัน และเป็นเวลาที่ตนอ่อนล้าหลังกลับจากดื่มสุรากับคนอื่นแบบเดียวกับตอนนี้ ครั้งนั้นไซกิก็แค่เผอิญผ่านมา แต่แล้วสายตาพลันถูกดึงดูดเข้าหาบริเวณนี้ทั้งที่ไม่มีสิ่งใดสะดุดตาเป็นพิเศษ

คำตอบของความคิด...หรือข้อสงสัยอันโง่เขลานั้น ตัวไซกิเองรู้ดีอยู่แล้วด้วยสามัญสำนึก ไม่มีทางเป็นต้นเดียวกัน

ไปได้ พอฤดูกาลหนึ่งสิ้นสุด ดอกไม้จะเฉาตาย แล้วจะมีต้นอ่อนงอกขึ้นอีกครั้งจากจุดเดิม ดอกไม้จะผลิบานเหมือนฤดูกาลก่อนที่ล่วงเลยไปแล้วทุกประการ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่การปรากฏตัวอีกครั้งของร่างเดิม เป็นรุ่นถัดไปต่างหาก ตราบใดที่มีเกสรตัวผู้กับเกสรตัวเมีย พวกมันคงผสมพันธุ์กันต่อไปเช่นเดียวกับมนุษย์

เพียงแต่ไซกินึกถึงข้อเท็จจริงบางประการว่า พืชต้นเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยนก็ดำรงอยู่ข้ามฤดูกาลและสถานที่ได้

การติดตาต่อกิ่งหรือการแบ่งราก คือการโคลนเพื่อให้พืชที่เป็นต้นเดิมทุกประการแม้แต่ทางพันธุกรรม ยังคงสืบชีวิตต่อไปได้

หมายความว่า...

พืชที่ขยายพันธุ์ด้วยการโคลนจะมีชีวิตอยู่ตลอดกาลอย่างนั้นหรือ...ทุก ๆ ครั้งมันจะแยกตัวเองเป็นอีกต้น อย่างพวกไม้ยืนต้นบางชนิด แค่ต้นเดียวก็มีอายุขัยหลายร้อยปีแล้ว บางชนิดมีชีวิตอยู่ได้หลายพันปีด้วยซ้ำ

ดอกฟอร์เก็ตมีน็อตที่บานอยู่ตรงนั้นได้รับอายุขัยมาแสนสั้นเพียงหนึ่งปี

เช่นเดียวกับกลีบซากุระที่ร่วงโรยภายในไม่กี่วัน...

ทว่าพวกมันยังคงผลิบานอย่างสงบครั้งแล้วครั้งเล่า จนแม้แต่ชั่วเวลาอันเป็นนิรันดร์ยังต้องอาย

ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

ในฤดูกาลของแต่ละปี...

เดือนมีนาคม
บาดแผลกับดอกแอนนีโมนี

1

เมื่อเปิดประตูร้านกาแฟแห่งนั้น สิ่งแรกที่โผล่มาทักทายคือต้นไมยราบซึ่งปลูกอยู่ในกระถางสีน้ำเงินสูงประมาณอกผู้ใหญ่ มันหุบใบโค้งต้อนรับเมื่อต้องแรงลมยามลูกค้าเข้าร้าน

พอเห็นภาพที่พบได้ในชีวิตประจำวันแม้ออกจะแปลกตาสักหน่อย สติสัมปชัญญะของนาโอโตะก็กลับสู่โลกแห่งความเป็นจริง สองเท้าของเขาก้าวเดินมาอย่างเลื่อนลอย ไม่รู้ตัวเลยว่าพามุ่งหน้าสู่ร้านกาแฟแห่งนี้

...ทำไมจู่ ๆ ถึงมาร้านนี้นะ

เขาถามตัวเอง แต่ไม่พบคำตอบ

ถึงอย่างนั้นก็คงไม่ใช่ข้ออ้างให้ถอยกลับเอาตอนนี้กระมัง

ภายในร้านมีเพียงคู่รักหนึ่งคู่ ทั้งสองมองมาทางนาโอโตะ เขาไม่อยากทำเรื่องพิลึก ๆ ประเภทเปิดประตูแล้วหันหลังกลับทันที

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

มาม่า[1]ส่งเสียงทักมาแล้วด้วย

นาโอโตะสอดมือในกระเป๋าเสื้อกันลมแล้วก้าวเข้าร้านปูพื้นไม้ ร้านนี้บริการพวกค็อกเทลชงง่าย ๆ ด้วยจึงมีที่นั่งตรงเคาน์เตอร์ เขาเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวขวาสุด

“รับอะไรดีคะ”

มาม่าถามเสียงนุ่มขณะนำแก้วใส่น้ำเย็นมาวางให้

เธออายุรุ่นสามสิบ สวมเสื้อไหมพรมสีฟ้ากับผ้ากันเปื้อนสีขาว ไว้ผมหยักลอนใหญ่ล้อมกรอบใบหน้าอ่อนโยน เป็นทรงที่ดูเผิน ๆ สวยงามตระการตา แต่จะมองว่าเป็นผมหยักศกที่ดูธรรมชาติเหลือเกินก็ได้เหมือนกัน เธอไม่ใช่คนผอม สัมผัสได้ว่าช่วงหัวไหล่กับต้นแขนทั้งสองข้างใต้เสื้อไหมพรมนั้นอวบอ้วนอ่อนนุ่ม

“ขอกาแฟ...”

เขาไม่เคยสั่งอย่างอื่นนอกเหนือจากนั้น

“ได้ค่ะ กาแฟร้อนนะคะ”

มาม่ายิ้มแล้วไปยืนหน้าเครื่องชงกาแฟไซฟอน

นาโอโตะได้ยินมาว่าเธอเป็นแม่หม้าย มีลูกสาวหนึ่งคนซึ่งจะขึ้นชั้นประถมสี่ในฤดูใบไม้ผลิปีนี้

งานอดิเรกของมาม่าผู้ชื่นชอบดอกไม้ปรากฏให้เห็นภายใน

---

[1] คำใช้เรียกหญิงผู้เป็นเจ้าของร้านกาแฟแบบดั้งเดิม หรือร้านเหล้าในประเทศญี่ปุ่น

ร้าน แต่ไม่ได้ยัดเยียดถึงขั้นประดับดอกไม้ทั่วทุกหนแห่ง เพียงใช้ในจุดสำคัญ ๆ ที่จะช่วยขับให้การตกแต่งร้านหรือบรรยากาศโดดเด่นขึ้นมา บนโต๊ะทุกตัววางแจกันปักดอกไม้หนึ่งดอก ข้างเคาน์เตอร์ตั้งกระถางดอกมุราซากิฮานานะ[2] ดูอ่อนช้อย แถวหน้าต่างแขวนตะกร้าใส่ดอกวิสทีเรียหรือดอกโลบิเลียตามแต่ฤดูกาล

ทว่าสำหรับนาโอโตะวัยสิบเก้าปีผู้รอสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกครั้งในปีหน้า เขาไม่รู้ชื่อดอกไม้เหล่านั้น ทั้งยังไม่สนใจจะรู้ด้วย แต่สัมผัสได้ว่าร้านนี้มีบรรยากาศละมุนละไมและผ่อนคลาย

ครึ่งปีก่อนตอนรู้สึกอึดอัดที่จะอยู่ในบ้าน นาโอโตะบังเอิญเดินเข้าร้านใกล้บ้านแห่งนี้ จากนั้นก็แวะเวียนมาสัปดาห์ละครั้งสองครั้ง

มาม่าชื่อว่ามินะ ส่วนลูกสาวชื่อนาโกะ

ร้านกาแฟแห่งนี้ชื่อ ‘มินาโกะ’

ตั้งอยู่มุมหนึ่งของย่านพักอาศัยซึ่งยังหลงเหลือความเขียวขจี ไม่ไกลจากสถานีรถไฟซุชิ

คู่รักออกจากร้านไปแล้ว เหลือนาโอโตะเป็นลูกค้าเพียงคนเดียว

แสงแดดชวนให้เกียจคร้านส่องอยู่นอกหน้าต่างบานใหญ่

[2] ดอกไม้ขนาดเล็กสีม่วง ลักษณะคล้ายดอกผักกาด

โทรทัศน์ตรงมุมร้านรายงานข่าวสั้นๆ เกี่ยวกับผู้ถูกรางวัลสลากกินแบ่ง

"คนถูกห้าสิบล้านเยนอยู่ละแวกนี้ด้วยหรือเปล่าไม่รู้นะคะ"

นาโอโตะงุนงงเมื่อมินะเอ่ยขึ้นกะทันหัน

"หือ?"

"หมายถึงคนถูกรางวัลสลากกินแบ่งน่ะ"

"อ๋อ...เจ้าลอตเตอรี่ที่มีต้นกำเนิดจากอเมริกาสินะ ที่ว่าอยู่ละแวกนี้คือยังไงหรือครับ"

มินะชะงักมือขณะขัดกระจกอยู่ สบตานาโอโตะตรงๆ

"มีสถิติว่าคนถูกรางวัลใหญ่อยู่แถบนี้กันเยอะน่ะสิคะ คุณไม่รู้หรือ ออกข่าวสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นทุกช่องเลยนะ"

"อืมมม งั้นหรือครับ"

"ฉันรู้นะคะว่าคุณนาโอโตะอยู่ห่างไกลจากคำว่า อืม... 'ตามกระแส' เรียกแบบนี้ใช่ไหมคะ แต่ไม่นึกว่าจะขนาดนี้..." มาม่ายิ้ม "คนทั่วไปพูดเรื่องนี้กันเยอะน่าดู เช่นบอกว่าแถวซุชิอาจมีคนซื้อสลากกินแบ่งเพิ่มขึ้น"

นาโอโตะอดรู้สึกไม่ได้ว่ามาม่าคงยกหัวข้อนี้ขึ้นมาปลุกใจเขาให้สู้เช่นกัน ตอนมาร้านวันก่อนเขาเล่าไว้ว่าจะต้องเป็นนักเรียนสอบไม่ติดอีกคำรบแน่นอนแล้ว

"ผมก็สนใจเรื่องลำดับในคณิตศาสตร์หรือพวกสถิติอยู่หรอกนะ"

"ถ้าเป็นเรื่องคณิตศาสตร์คุณก็ทุ่มเทให้ได้สินะคะ"

"ใช่ ผมชอบและถนัดก็แต่เรื่องนั้นแหละ แต่สลากกินแบ่ง

น่ะ...”

“ให้ปิดโทรทัศน์ไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอก”

เขาไม่ได้หนวกหู เสียงโทรทัศน์ก็เป็นเหมือนเสียงเพลงประกอบเท่านั้น

...ห้าสิบล้านเยน

แทนที่จะถูกรางวัลจำนวนเท่านั้น นาโอโตะขอพบโลกที่มีความสุขบ้างสักนิดยังจะดีกว่า

ไม่สิ...ถ้ามีเงินมากขนาดนั้นก็คงได้ครอบครองโลกแบบที่ใจปรารถนาและเริ่มต้นใหม่ได้ไม่ใช่หรือ

จากนั้นนาโอโตะคิดจินตนาการว่าแม่น่าจะมีเงินแค่ไหนกัน

“สีหน้าไม่ค่อยดีหรือเปล่าคะ...” มินะถามเกรง ๆ เพื่อทำลายความเงียบ “จะว่าไป ได้ยินว่าสามวันก่อนมีรถพยาบาลไปจอดหน้าบ้านคุณ”

นาโอโตะขมวดคิ้ว ลังเลที่จะพูด

เขาเว้นจังหวะเล็กน้อยด้วยการดื่มกาแฟที่เหลืออยู่ก้นถ้วยจนหมด

“ยายนั่น...ริคาโกะน่ะ พยายามฆ่าตัวตายน่ะสิ”

“ฮะ!” มินะตัวแข็งทื่อ

“ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล”

“คุณแม่ของคุณ...ฆ่าตัวตาย...”

“แทงท้องไปตั้งหลายหน แต่ไม่ตายนะ”

เดือนเมษายน
ฆาตกรรมทางไกลกับใบเฮเซล

1

กระดิ่งประตูส่งเสียงกรุ๊งกริ๊ง

เมื่อเปิดเข้ามาก็เจอกับต้นไมยราบ มันโค้งให้ ไม่ได้ทักทายฉัน แต่ทักทายสายลมที่พัดเข้ามาต่างหาก ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ได้ใส่ใจสักนิด ร้านกาแฟแห่งนี้เป็นสถานที่เช่นนั้นเอง คือชวนให้รู้สึกว่า ทั้งแผ่นไม้ธรรมชาติบุผนัง มวลดอกไม้ประดับตกแต่ง และสายลมที่พัดผ่าน ร่วมกันสร้างบรรยากาศเหล่านี้ขึ้นมา ส่วนมนุษย์เพียงได้รับอนุญาตให้อยู่ในร้านเท่านั้น

"ยินดีต้อนรับค่ะ"

มาม่ากล่าวน้ำเสียงนุ่มนวล

ภายในร้านอาบย้อมด้วยสีชาฝรั่งจาง ๆ ของยามโพล้เพล้ และมีลูกค้าอยู่จำนวนหนึ่ง...

สภาพจิตใจของฉันค่อนข้างย่ำแย่ คงมีโอกาสที่จะหลีกหนีความจริงได้ง่ายกระมัง จึงเกิดภาพลวงตาไปว่า เหล่า

พืชพรรณที่ประดับอยู่บนผนังกับเพดานพากันพูดคุยซุบซิบ และเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะเปิดไฟในร้านดีหรือเปล่า แทนที่จะเป็นเจ้าของร้าน

ฉันเข้าไปนั่งตรงเคาน์เตอร์ซึ่งมีลูกค้าชายอยู่คนเดียว ช่วงกลางคืนร้านนี้เสิร์ฟเหล้าด้วย จึงมีบรรยากาศสุขุมลุ่มลึกแบบผู้ใหญ่ลอยล่องอยู่

รอยยิ้มของคุณมินะ...เจ้าของร้านอยู่ตรงหน้าฉัน มันผุดขึ้นบนใบหน้างดงามละมุนละไมล้อมกรอบด้วยผมดกหนา ทว่ากลับเผยให้เห็นความลังเลเล็กน้อย เธอคงอยากทักว่า 'ท่าทางคุณดูเหนื่อย ๆ นะคะ'

แทนที่จะตอบไปตามตรงว่า 'ใช่สิคะ' ฉันกลับพยายามกัดฟันแล้วเบ้ปาก

แถบซุชินี้เรียกว่าเมืองใหญ่ไม่ได้เลย แต่ฉันก็ยังเกิดความเครียดแบบคนเมือง...เปล่าหรอก การใช้ชีวิตในเมืองไม่ได้ทำให้ฉันเหนื่อยล้า สิ่งที่ทำให้หดหู่ หงุดหงิด และคอยไล่ต้อนฉันอยู่ คือ 'ศัตรู' เพียงคนเดียวต่างหาก

เธอชื่อโอจิมิซุ ฮิโตมิ เป็นเพื่อนร่วมงานที่บริษัท เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน ฉันไปกินมื้อเย็นกับเพื่อนร่วมงานอีกคนชื่อซาเองุสะ มิตสึฮารุ ตามคำชวนของเขา เขาเป็นคนรักของโอจิมิซุ ฮิโตมิ แต่ฉันไม่รู้มาก่อน ตอนฮิโตมิมาบอก ฉันทั้งตกใจและงุนงง แต่นึกว่าทุกอย่างจะจบเมื่อบอกไปว่า "งั้นฉันจะระวังไม่ให้เกิดเรื่องเข้าใจผิด

ขึ้นอีก” ทว่าแววตาของเธอเปลี่ยนไปเสียแล้ว ทั้งยังเกิดอีกเหตุการณ์ซ้ำในจังหวะเลวร้ายด้วย

ฉันทำงานที่บริษัทผลิตป้ายโฆษณา ซึ่งรับงานตกแต่งพวกผนังด้านนอกอาคาร โดยอยู่ฝ่ายวางแผน ตอนนั้นแผนงานของฉันและของฮิโตมิได้เข้ารอบไปเสนอลูกค้ารายใหญ่ แต่สุดท้ายแผนงานของฉันผ่านการพิจารณา ทันใดนั้นฮิโตมิเริ่มยืนกรานว่า องค์ประกอบพื้นฐานในแผนงานของฉันลอกเลียนมาจากแผนงานฉบับร่างของเธอ ซ้ำยังเริ่มแพร่ข่าวลือลับหลังว่าต้องมีการเล่นตุกติกแน่ๆ แผนงานของฉันถึงได้นำไปใช้ ฮิโตมิกลั่นแกล้งฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในที่สุดความไม่พอใจที่มีต่อฉันก็ลุกลามกลายเป็นความเกลียดชัง

สำหรับเธอแล้ว การกลั่นแกล้งด้วยคำพูด ท่าที และอีเมลแปลกๆเป็นแค่กิจวัตรประจำวันเท่านั้น ถ้าฉันลุกจากโต๊ะสักเดี๋ยว พอกลับมาจะพบว่างานในคอมพิวเตอร์ถูกลบเกลี้ยง ในล็อกเกอร์มีน้ำผลไม้นอง พื้นส้นรองเท้าถูกลอกออกบางส่วน ...แม้ไม่มีหลักฐานชัดเจน แต่ในเหตุการณ์เหล่านั้นล้วนมีร่องรอยของโอจิมิซุ ฮิโตมิ ตามติดอยู่เสมอ ทุกคนในฝ่ายต่างรับรู้เรื่องนี้ แต่ถ้าไม่เกิดความเสียหายหรือมีหลักฐานถึงขั้นนำไปปรึกษาตำรวจได้ พวกหัวหน้างานเองก็เอาแต่เฝ้าดูอยู่ห่างๆ คล้ายจะบอกว่าเป็นปัญหาเกี่ยวกับอุปนิสัยส่วนบุคคลเท่านั้น พวกเขาอาจกลัวว่านิสัยผิดปกติของฮิโตมิซึ่งเผยออกมาโดยไม่คาดคิดอาจพุ่งเข้าหาตัวเองบ้างสักวัน ฮิโตมิเป็นพนักงานที่ยอดเยี่ยม ทั้งยังเคยใช้ชีวิตในต่างประเทศด้วย

แต่นิสัยหน้าไหว้หลังหลอกแบบนี้คือคนญี่ปุ่นขนานแท้

ฉันเกิดภาวะสติแตกจนต้องลางานไปหนึ่งเดือน ตัวฉันเองชอบบริษัทนี้เพราะให้โอกาสและคะแนนประเมินที่เที่ยงธรรมแม้แต่กับคนอายุเพิ่งยี่สิบห้าอย่างฉัน เป็นฝ่ายงานที่เหมาะที่สุดแล้วในบรรดาสิ่งที่ฉันอยากทำ ดังนั้นฉันจึงกลับไปทำงานที่เดิม คงเพราะฉันดันหวนกลับมาทั้งที่ฮิโตมิอุตส่าห์พอใจว่าไล่ไปได้แล้วกระมัง จิตใจของเธอจึงยิ่งลุกไหม้ด้วยความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ และเริ่มสอดส่องชีวิตส่วนตัวของฉันเหมือนเป็นสตอล์กเกอร์

และแล้วเมื่อสี่เดือนก่อนก็เกิดเรื่องขึ้นจนได้

ฉันอาศัยอยู่คนเดียวในห้องหัวมุมบนชั้นห้าของแมนชันทางตะวันออกของสถานีเจอาร์ซุชิ ฮิโตมิย้ายมาอยู่แมนชันข้างกันซึ่งฉันเห็นอยู่ใกล้ๆ เวลามองออกไปนอกหน้าต่าง เธออยู่ชั้นห้าเหมือนกัน หนำซ้ำยังใกล้ขนาดมองเห็นหน้าอีกฝ่ายชัดเจน ราวกับใจผูกพยาบาทผิดวิสัยของเธอให้กำเนิดห้องว่างในแมนชันแห่งนั้นขึ้นมา อย่าบอกนะว่าเธอไล่ผู้อาศัยคนเก่าออกไป...จินตนาการดังกล่าวซัดกระหน่ำฉัน ใจที่หวาดกลัวรู้สึกว่าคนอย่างเธอจะทำถึงขั้นนั้นก็ไม่แปลก

เธอผิดปกติ

ฮิโตมิเริ่มใช้ชีวิตโดยแทบไม่ปิดม่าน ไม่รู้เพื่อให้ฉันมองเห็นหรือเปล่า จริงอยู่ว่าคนห้องข้างฉันไม่ได้อยู่ในมุมที่จะมองเห็นด้านในห้องฮิโตมิด้วย แต่เรื่องนี้ก็ไม่ปกติอยู่ดี เธออาจต้องการแสดงเจตนารมณ์ว่าจะสอดส่องชีวิตฉันทุกซอก

ทุกมุมก็เป็นได้ หลายครั้งยังถึงกับหันกล้องส่องทางไกลขนาดใหญ่มาทางฉันคล้ายจะโชว์ให้ดูด้วย

ท่าทางฮิโตมิจะยังคบกับซาเองุสะอยู่ ในบางคืนที่เขามาห้องเธอ แสงไฟทางหน้าต่างที่เปิดม่านไว้จะสว่างไสวกว่าทุกครั้ง แน่นอนว่าฉันไม่ได้แยแส และตั้งใจจะเพิกเฉยเรื่องห้องของเธอเสีย แต่ห้องนั่งเล่นของฉันมีหน้าต่างเป็นจุดรับแสงแดดอยู่แค่บานเดียวจึงต้องคอยเปิดปิดม่านเช้าเย็น แล้วฉันก็อยากมองทิวทัศน์ข้างนอกด้วย

โอจิมิซุ ฮิโตมิ กัดกร่อนพื้นที่ส่วนตัวของฉันจนประหนึ่งว่าเธอยื่นมือเข้ามาถึงในตัวฉันจริง ๆ อย่างตอนไหนฉันซาบซึ้งกับภาพยนตร์ตะวันตกที่ดูทางโทรทัศน์ วันรุ่งขึ้นเธอจะมากระซิบบอกบนทางเดินในบริษัทว่า “คุณร้องไห้กับฉาก...ในหนังเรื่องนั้นด้วยใช่ไหมล่ะ” วันก่อนฉันเจอร้านอาหารที่ถูกใจจึงออกไปกิน แต่ก็ต้องตกใจตัวแทบแข็ง เมื่อฮิโตมิเชิญครอบครัวและญาติ ๆ มาจองเหมาร้านเสียก่อน สีหน้าเธอบ่งบอกชัดเจนว่าจงใจทำทั้งหมด ทั้งที่ค่าเหมาร้านน่าจะไม่ใช่น้อย ๆ ทุกวันฉันจะเห็นเงาร่างเธอที่อีกฟากของชั้นวางสินค้าในร้านสะดวกซื้อ รู้สึกถึงสายตาของเธอจากหลังเสาไฟฟ้าริมถนนยามราตรี ใต้ดวงตาของฉันเกิดรอยคล้ำ ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาฉันแต่งหน้าก็เพื่อปกปิดร่องรอยดังกล่าวไว้ทั้งกายและใจอ่อนล้าอิดโรย

เดือนพฤษภาคม
ดอกไซคลาเมนกับห้องปิดตายที่มองไม่เห็น

1

ในยามโพล้เพล้ประหนึ่งภูมิทัศน์เมืองกำลังเคลิ้มหลับ

ร้านกาแฟ 'มินาโกะ' เงียบสงบเพราะเข้าสู่ช่วงไร้ลูกค้า

เมื่อต้องแสงตะวันตกดินสีน้ำตาลอมเหลืองอันเคร่งขรึม ตู้เก็บภาชนะก็ห่มคลุมด้วยกลิ่นอายแบบวัตถุโบราณ เฉพาะยามนี้ที่ดอกสโนว์เฟลกสีขาวในแจกันมีกลีบเป็นสีอำพัน

ไม่รู้ว่านาฬิกาเก่าบนผนังเดินต่อเนื่องมานานเท่าไรแล้ว

ช่วงเวลานี้แม้แต่เข็มนาฬิกายังคล้ายหลับใหล ตัวร้านเหมือนดั่งแมลงที่ถูกกักขังอยู่ในอำพัน

ภายในร้านบรรยากาศเช่นนั้น...

เจ้าของร้านนามว่ามินะอยู่เพียงลำพัง เช็ดถูเคาน์เตอร์อย่างประณีต

เคยมีลูกค้าหญิงเอ่ยคำชมปนอิจฉาเธอว่า *'เหมือนกาลเวลาของมาม่าหยุดนิ่งเลยนะคะ'* มินะอายุสามสิบกว่าแล้ว

แต่ใคร ๆ ต่างยอมรับว่าเธออ่อนเยาว์จนน่าพิศวง ดูอย่างผิวพรรณที่ยังคงเปล่งปลั่งเป็นต้น ถึงกระนั้นรูปลักษณ์ของเธอไม่ได้มีเพียงความอ่อนเยาว์ แต่ยังให้ความรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ถึงขั้นสุขุมเยือกเย็น ดูเป็นคนมากประสบการณ์ควรค่าให้ลองขอคำปรึกษา ในแง่หนึ่งจะมองว่าเป็นคุณลักษณะที่เกินวัยไปอักโขก็ได้เหมือนกัน

เรียกว่าพืชผลอายุหกสิบปีดำรงอยู่ในภาชนะวัยยี่สิบกว่าก็คงได้

เส้นผมดกดำไร้สีอื่นเจือปนแม้สักเส้นกับหน้าตาดูมีเหตุผล รูปลักษณ์พื้นฐานเหมือนคนช่วงวัยยี่สิบโดยแท้ ทว่าสัมผัสได้ถึงความสำรวมสงวนท่าทีจากริมฝีปากรวมถึงดวงตาที่หลุบลง

เธอสวมเสื้อเบลาส์แขนสั้นสีเขียวจางกับผ้ากันเปื้อนสีขาวติดระบายเล็กน้อย

เพียงมีการเคลื่อนไหวเรียบเรื่อยของมินะ สรรพสิ่งภายในร้านก็หยุดนิ่งด้วยความเกียจคร้าน

ไมยราบต้นใหญ่ตรงทางเข้าร้านก็เช่นกัน ในเวลานี้แม้จะมีสายลมหรือลูกค้าเข้ามา มันอาจไม่โค้งคำนับให้ก็เป็นได้

ไม่มีกระทั่งสรรพเสียงให้ได้ยินจากภายนอก เดิมทีแถบนี้ก็เป็นย่านพักอาศัยเงียบสงบอยู่แล้ว

ในยามเย็นของเดือนพฤษภาคมซึ่งราวกับทั้งเสียงและเวลาหยุดนิ่งนั้น...

จู่ ๆ เวลาที่หยุดนิ่งพลันขยับเคลื่อน ความเงียบงันถูก

ทำลายราบคาบ เสมือนหนึ่งปฏิกิริยาตอบโต้ที่สะสมไว้ระเบิดตัวขึ้น

เสียงล้อลื่นไหลไปบนพื้นยางมะตอยแปรเปลี่ยนเป็นเสียงเบรกแสบแก้วหู เบรกกะทันหันผิดปกติ เกิดเสียงกระแทกหนักหน่วงดังตึ้ง!

สีหน้ามินะเปลี่ยนไปฉับพลันจนผิดวิสัย

นาโกะ ลูกสาวของเธออยู่ข้างนอก ห้าโมงครึ่งเป็นเวลาที่เด็กหญิงจะกลับจากทำธุระให้แม่พอดี

มินะจ้ำเท้าไปยังประตูร้าน

ประตูบานนั้นพลันเปิดออกจากด้านนอก

มองเห็นใบหน้าถอดสีของนาโกะ

“อะ...อุบัติเหตุ! คุณโยกะค่ะ!”

มินะรีบออกไปข้างนอก

รถเกยอยู่บนทางเท้าของเลนฝั่งตรงข้าม ข้าง ๆ ป้ายขนาดใหญ่ของร้านเนื้อย่างซึ่งวางตั้งอยู่ กระจกหน้ารถบิดเบี้ยวและมีรอยแตก คนขับอยู่นอกตัวรถแล้ว ตัวแข็งทื่อ ใบหน้าซีดเผือด

หญิงอายุราวสี่สิบล้มนอนอยู่ สวมเสื้อนอกสีเหลืองอ่อน

มินะเดินข้ามถนนซึ่งไร้วี่แววรถคันอื่น

เป็นไปตามที่นาโกะบอก ผู้เคราะห์ร้ายคือคุซัตสึ โยกะ เธอมาใช้บริการร้าน ‘มินาโกะ’ เป็นครั้งคราว

โยกะไม่ลืมตาแม้จะตะโกนเรียกเสียงดัง แต่ดูจะไม่มีเลือดออก

เมื่อมองไปยังรอยยุบที่กันชนรถ สีเลือดก็เหือดหายจากใบหน้ามินะ สายตาเธอมองเลยขึ้นไปจนถึงกระจกหน้ารถ รอยแตกทั่วทั้งบานทำให้คิดจินตนาการได้เช่นกันว่ากระแทกแรงพอดู

"ไม่ใช่ค่ะ"

นาโกะพูดขึ้นจากด้านหลัง ตอบรับความคิดในใจมินะพอดี

"หือ?"

"ที่กระแทกหน้าต่างรถคือหัวของ 'เลิฟมีตคุง' "

เด็กหญิงหมายถึงตุ๊กตาขนาดเท่าคนจริงที่ร้านเนื้อย่างใช้เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ ตัวตุ๊กตาล้มอยู่หลังรถ ขณะที่ส่วนหัวซึ่งมีกลไกทำให้ขยับปากพูดคำโฆษณาได้ กระเด็นไปถึงอีกฟากของสี่แยก

"คุณคนขับหลบคุณโยกะจนไปชนตุ๊กตาค่ะ คุณโยกะไม่ได้โดนชนแรงขนาดนั้นหรอก" น้ำเสียงนาโกะยังมีแววตื่นตระหนก "เหมือนหัวจะกระแทก...ตอนล้ม นี่ไม่ใช่คุณมิตซึกิแต่เป็นคุณโยกะใช่ไหมคะ"

มิตซึกิกับโยกะเป็นฝาแฝดแท้ โยกะผู้เป็นน้องสาวดูสะสวยกว่าพอควร เธอปล่อยผมสยายอยู่เสมอ ขณะที่มิตซึกิมักรวบผม

"คงเป็นคุณโยกะน่ะแหละ"

มินะลูบชายกระโปรงของโยกะลงให้เรียบร้อย แล้วขณะที่คนขับรถได้แต่อ้า ๆ หุบ ๆ ปากโดยไม่มีถ้อยคำออกมา มินะ

ก็บอกว่า

“ถ้ามีโทรศัพท์มือถือ ช่วยโทร.เรียกรถพยาบาลหน่อยค่ะ เร็วเข้า”

ผลตรวจเบื้องต้นไม่พบบาดแผลสาหัส แต่คุซัตสึ โยกะ ยังไม่ได้สติ

อีกห้านาทีจะหกโมง...ผ่านไปเกือบสิบห้านาทีแล้วหลังจาก นำตัวส่งโรงพยาบาล

“สงสัยสมองจะกระทบกระเทือนน่ะค่ะ” หัวหน้าพยาบาล หญิงร่างใหญ่วัยกลางคนกล่าว “เดี๋ยวจะรู้ผลตรวจละเอียด กว่านี้นะคะ คุณหมอดูภาพเอกซเรย์อยู่”

มินะกับนาโกะ สองแม่ลูกฟังคำอธิบายอยู่ข้างเตียงผู้ป่วย

“ตรงหัวเข่ามีรอยกระแทก ดูแล้วไม่เคลื่อนไหวสักระยะ จะดีกว่านะคะ สำหรับอุบัติเหตุจราจรแล้วก็ถือว่าบาดเจ็บ ไม่หนักค่ะ”

หัวหน้าพยาบาลมองหน้ามินะ

“คุณไม่ทราบใช่ไหมคะว่าจะติดต่อครอบครัวผู้ป่วยได้ อย่างไร”

“ค่ะ แต่คิดว่าเธอน่าจะไปบ้านพี่สาวมา”

หลังหย่าร้าง...โยกะอาศัยอยู่ตัวคนเดียว มินะไม่รู้ทั้ง ที่อยู่ปัจจุบันและที่อยู่บ้านเกิดเธอ แน่นอนว่าไม่รู้เบอร์โทรศัพท์ ด้วย มิตซึกิ พี่สาวของโยกะ เป็นคุณนายบ้านทาคาสึกิ รู้สึก จะอยู่ใกล้ๆ ร้าน ‘มินาโกะ’ แต่มินะไม่เคยรู้ที่อยู่แน่ชัดเช่นกัน

เดือนมิถุนายน
ดอกกุหลาบคริสต์มาสเอาคืน

1

ผมเข้าร้านนั้นตอนยังไม่หกโมงเย็น เร็วไปหน่อยสำหรับมื้อเย็น แล้วยังทำให้ลังเลด้วยว่าจะสั่งเครื่องดื่มอะไรดี ไม่รู้ควรเป็นพวกกาแฟ หรือจะสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาเติมท้องที่ป่องด้วยเบียร์เพิ่มอีก วันที่ 19 มิถุนายน...วันเสาร์ที่สามของเดือน ผมได้รับการปลดปล่อยจากงานแล้ว

เซงาวะดูจะตัดสินใจเรียบร้อย จึงมุ่งหน้าไปที่เคาน์เตอร์โดยไม่ลังเล

ทั้งร้านมีลูกค้าประมาณร้อยละสี่สิบ แต่ตรงเคาน์เตอร์ไม้สีดำขึ้นเงานั้นร้างคนประหนึ่งเชิญชวน

แม้จะบอกว่าร้างคน แต่ที่อีกฟากของเคาน์เตอร์ก็มีมาม่าของร้านนี้อยู่

“ยินดีต้อนรับค่ะ คุณเซงาวะ คุณโทบิชิมะ”

เธอผุดรอยยิ้มสุดพิเศษ

รอยยิ้มเป็นธรรมชาติปราศจากเทคนิคเอาใจลูกค้า เธอเป็นแม่หม้ายอายุน่าจะอยู่ในช่วงวัยสามสิบ แต่บางจังหวะก็เผยความเยาว์วัยมีชีวิตชีวาจนนึกว่าอายุรุ่นยี่สิบ ทว่าเสน่ห์ของเธอไม่ได้มาจากความเยาว์วัยดังกล่าว กลับเป็นตรงกันข้ามจากข้อสังเกตของผม บุคลิกลักษณะแบบผู้ใหญ่ราวกับเธอสูงวัยกว่าที่คาดต่างหากคือเสน่ห์น่าพิศวงของมาม่านามว่ามินะ

เธอสวมเสื้อเบลาส์สีขาวไข่มุกทับด้วยผ้ากันเปื้อนเดนิมดูตัดกันอย่างมีรสนิยม ผมดกหนารวบไว้เหมือนแม่บ้านผู้ทำงานบ้านอย่างขยันขันแข็ง

"สั่งเหล้าได้แล้วใช่ไหมครับ"

เซงาวะนั่งลงบนเก้าอี้บาร์พลางโปรยยิ้มเรี่ยราด

ร้านกาแฟ 'มินาโกะ' แห่งนี้เสิร์ฟเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตั้งแต่ช่วงเย็น

พอมินะตอบด้วยรอยยิ้มว่า "ได้แล้วค่ะ" เซงาวะสั่งเหล้าอะเปโรล ส่วนผมซึ่งนั่งทางขวาของเขาสั่งจอห์นนี วอล์กเกอร์ผสมน้ำ

เซงาวะเป็นคนหน้าสั้น มีโครงหน้าและกรามใหญ่ ใบหน้าคล้ายป๊อปอายผสมกับบรูตัสของเขาแลดูผ่อนคลายเต็มที่

"วันนี้เหมือนไม่ได้เพิ่งกลับจากทำงานกันหรือเปล่าคะ"

มินะถามขณะเตรียมแก้ว

เซงาวะกดท้องใต้เสื้อโปโล

"ไปชิมเบียร์นอกที่บ้านเพื่อนมาน่ะครับ เขาทำธุรกิจนำเข้า บ้านอยู่แถวนี้"

"ต่อให้ไปไกลหน่อย หมอนี่ก็คงมาร้านนี้อยู่ดีละครับ"

"ขอบคุณค่ะ"

"นายเองก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ โทบิชิมะ"

"ถ้าขับรถมาก็คงใช่แหละ แต่ก็จะดื่มเหล้าไม่ได้"

เซงาวะ โมโตมาสะ อายุสี่สิบสองปีเท่าผม ยังโสด และอาศัยอยู่กับแม่ เขาเป็นเพื่อนผมมาตั้งแต่มัธยมปลาย ตอนนี้ยังเป็นเพื่อนบ้านกันด้วย ทั้งบ้านและร้านนี้ล้วนอยู่ใกล้บริษัทสิ่งทอที่เขาทำงานอยู่

ผมมาร้าน 'มินาโกะ' แห่งนี้ครั้งแรกเมื่อประมาณสองเดือนก่อน เพราะมีเหตุให้ต้องตามสืบพฤติกรรมน้องสาวภรรยา เมื่อรู้ว่าเธอแอบมาแถวนี้อยู่เป็นระยะ ผมเลยตามมาดูท่าที สรุปว่าอิริโอกะ ริเอะ วัยสามสิบสามปี ลอบพบกับชายมีลูกเมียแล้ว ฝ่ายนั้นเป็นอาจารย์ในศูนย์วัฒนธรรมที่ริเอะไปเรียนอยู่ แสดงว่าหมอนั่นไม่ใช่แค่หลงใหลการทำเหยื่อตกปลาปลอม แต่ยังชอบตกผู้หญิงด้วยสินะ ต่อให้มีคำกล่าวว่าลางเนื้อชอบ-ลางยา แต่ถ้าชอบผู้หญิงขี้บ่นซ้ำยังเจ้าเล่ห์แบบนั้นก็ตามสบายเถอะ

ระหว่างสืบหาความจริงที่ว่านั้น ผมแวะมาร้าน 'มินาโกะ' โดยไม่ตั้งใจแล้วเกิดถูกอกถูกใจขึ้นมา รู้สึกเหมือนเป็นสถานที่ให้ได้พักผ่อน

พอผมชวนเซงาวะโดยบอกว่าที่นี่มีมาม่าสาวสวย เขาก็ยิ้มแป้นตามมา

ผมเพิ่งมาครั้งนี้เป็นครั้งที่ห้า แต่เซงาวะคงมาเป็นสิบครั้ง

แล้วละมั้งเพราะบริษัทอยู่แถวนี้

“ชนแก้ววว”

ผมกับเซงาวะยกแก้วเย็นเฉียบชนกัน

ได้ยินเสียงกรุ๊งกริ๊งฟังเย็นสบายจากด้านหลัง ผมเอี้ยวคอมอง เหนือประตูร้านมีกระดิ่งคล้ายกระดิ่งผูกคอวัวแขวนอยู่ช่วยบอกให้รู้ว่ามีลูกค้าเข้าออก กลุ่มลูกค้าสามคนออกจากร้านไปโดยมีเสียง “ขอบคุณค่ะ” ไล่หลัง นาโกะ ลูกสาวของมินะคงอยู่ตรงเครื่องคิดเงิน

ผมคิดขึ้นมาว่า ไมยราบต้นนั้นประสาทไวดีจริงแฮะ

ต้นไมยราบที่ว่าอยู่ข้างประตูร้าน มีความสูงพอ ๆ กับคน เวลาประตูเปิดแล้วลมพัดเข้ามาหรือมีลูกค้าเดินผ่าน ไมยราบต้นนั้นจะโค้งอย่างอ่อนช้อยทุกครั้ง ราวกับตั้งอกตั้งใจใช้อากัปกิริยาดังกล่าวแทนการเปล่งเสียงออกมาว่า ‘ยินดีต้อนรับ’ และ ‘ขอบคุณ’ แบบนี้ดีกว่าพวกพนักงานร้านแถวนี้ที่ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนเป็นไหน ๆ

ไม่เพียงแต่ตัวมินะเท่านั้น ทั้งร้านนี้ล้วนมีบรรยากาศน่าอัศจรรย์

ดูเหมือนว่ามินะกับนาโกะจะปลูกไม้ดอกเป็นงานอดิเรกแต่ก็ใช้ตกแต่งร้านด้วย ทั้งบนโต๊ะและในตะกร้าที่แขวนห้อยลงมาจากเพดานมีดอกไม้นานาชนิดบานสะพรั่ง ทว่าไม่ได้ดูหวานแหววหรือรกหูรกตาแม้แต่น้อย ขนาดที่ลูกค้าบางคนอาจไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่ามีดอกไม้มากมายในร้าน ถึงอย่างนั้นก็อดคิดไม่ได้ว่า ดอกไม้แต่ละต้น...ซึ่งคงไม่ได้ใช้ฟอกอากาศ

เดือนกรกฎาคม
ใครบางคนบนกิ่งต้นโอ๊ก

1

ฉันย่อตัวโดยระวังไม่ให้กระโปรงยับ ชะโงกมองบ้านสุนัขมืด ๆ

“โกะมัง ถ้าปลอดภัยก็รีบกลับมานะ เจ้าของอะพาร์ต-เมนต์อนุญาตแล้ว ฉันเลี้ยงแกได้”

บ้านสุนัขหลังใหญ่เงียบเชียบอยู่ในความมืดมิด เรือนใหญ่ซึ่งควรมีเจ้าของก็เงียบกริบไร้แสงไฟ ลูกพี่ลูกน้องของฉันเสียชีวิตเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน นับย้อนไปก็ราวสองสัปดาห์ก่อน เขาด่วนจากไปในวัยเพียงสามสิบเจ็ดปี

ฉันเติบโตมาในบ้านหลังนี้เช่นกัน

บ้านซึ่งเก่าโทรมลงทุกทีและมีภูเขาต้นไม้หนาแน่นเป็นฉากหลัง

แม่จากไปตอนฉันเพิ่งอายุหกขวบได้ไม่นาน ส่วนพ่อซึ่งหย่ากับแม่ไปแล้วไม่เคยดูดำดูดี ฉันจึงมาอาศัยอยู่ที่บ้านพี่ชาย

ของแม่ แม้ไม่ได้จดทะเบียนเป็นลูกบุญธรรม แต่ก็ใช้นามสกุลเดียวกันคือไซกิ อีกทั้งฉันกับโทโมฮารุ ลูกชายคนเดียวของลุงยังเติบโตมาด้วยกันเหมือนเป็นพี่น้องแท้ๆ ในปีที่สอบติดมหา-วิทยาลัย ฉันแยกตัวออกไปใช้ชีวิตอิสระ โดยยังซาบซึ้งบุญคุณครอบครัวพวกเขาไม่เสื่อมคลาย

อะพาร์ตเมนต์ของฉันตั้งอยู่แถวซากุระยามะ ทางตะวัน-ออกของสถานีรถไฟซุชิ ระหว่างจัดงานศพให้ลูกพี่ลูกน้องและดำเนินการตามขั้นตอนสารพัดอย่างหลังจากนั้น ฉันมาพักค้างที่บ้านหลังนี้ โดยใช้กุญแจบ้านที่มีติดตัวไว้ตั้งแต่แยกออกไปใช้ชีวิตคนเดียว

บ้านของครอบครัวไซกิอยู่ที่โคซึโบะทางฝั่งตะวันตกของสถานีรถไฟซุชิ ตรงรอยต่อกับเมืองคามาคุระ เนื่องจากเป็นบ้านหลังใหญ่มีพื้นที่เหลือเฟือ ห้องที่ฉันใช้สมัยวัยรุ่นจึงยังเก็บไว้ในสภาพเดิม ไม่ได้นำไปใช้อย่างอื่น น่าเสียดายเหลือเกินที่ลุงกับป้ามาล่วงลับตามกันไปในช่วงไม่กี่ปีมานี้เพราะประสบอุบัติเหตุและล้มป่วย ผู้ที่รอต้อนรับฉันอยู่คือสุนัขพันธุ์ชิบะชื่อโกะมัง ซึ่งครอบครัวเริ่มเลี้ยงหลังจากฉันย้ายออกไป ตอนนี้อายุน่าจะประมาณแปดปีแล้ว

ฉันใช้ชีวิตกับสุนัขชิบะที่โทโมฮารุเคยเอ็นดู พร้อมมองหาร่องรอยของผู้คนที่ไม่มีชีวิตอยู่อีกต่อไป

ฉันพาโกะมังเดินทางไกลเมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา

ตอนนั้นธุระปะปังหลังลูกพี่ลูกน้องเสียชีวิตจัดการเสร็จเรียบร้อยไปเปลาะหนึ่ง ฉันเลยไปเที่ยวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

มุ่งหน้าสู่โอคุทามะโดยมีโกะมังกระดิกหางอย่างกระตือรือร้นอยู่บนเบาะนั่งข้างคนขับ

ทั้งที่แถวซุชิแค่มีเมฆครึ้ม แต่ปลายทางฝนกลับเริ่มตก ซ้ำร้ายลมยังพัดแรงขึ้นเรื่อย ๆ รถของฉันติดอยู่บนเส้นทางภูเขาใกล้ ๆ เขามิตาเกะ ล้อหมุนติ้วอยู่ในโคลนโดยไม่ขยับไปไหน ตัวฉันเปียกมะล่อกมะแล่ก ตอนนั้นโกะมังเห่าบอกฉันแล้ววิ่งไปในทิศทางที่น่าจะมีบ้านคน คงจะไปขอความช่วยเหลือ แต่นับจากนั้นก็ไม่ได้เห็นมันอีกเลย

ฉันได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่สำนักงานป่าไม้ที่ขับรถผ่านมา แต่ไม่ว่าจะรอและตามหาสักแค่ไหนกลับไม่พบโกะมัง

ถัดจากลุงกับป้า ก็ถึงคราวลูกพี่ลูกน้องที่ฉันเรียกว่า ‘พี่ชาย’ กับสุนัขผู้ซื่อสัตย์ต้องมาจากไปทั้งคู่ คนมีญาติและเพื่อนน้อยอย่างฉันย่อมหดหู่เป็นธรรมดา

ทว่าในจิตใจที่ห่อเหี่ยวก็ยังมีความคิดแรงกล้าประการหนึ่งแตกหน่อขึ้น เรื่องที่ฉันอยากตรวจสอบและอยากรู้ได้ก่อตัวกลายเป็นความปรารถนาที่ไม่อาจหักห้าม

ฉันไขกุญแจเข้าบ้าน เปลี่ยนชุด แล้วออกไปข้างนอกอีกครั้ง

เมืองนี้เป็นเมืองเล็กที่ความมืดจากเงื้อมเงาภูเขาคืบคลานเข้ามารวดเร็ว

ทั้งยังเป็นเมืองที่จดหมายขู่กรรโชกและข้อความให้ร้ายแพร่กระจายอยู่เงียบ ๆ

จะบอกว่าจดหมายขู่พวกนั้นฆ่าพี่ชายของฉันก็ได้...

2

เช้าวันอาทิตย์ ฉันไปเยือนร้านกาแฟ 'มินาโกะ'

ลูกค้าไม่ค่อยเยอะดังคาด ฉันอยากคุยสบาย ๆ กับมินะมาม่าของร้าน

ร้านนี้เสิร์ฟเหล้าตอนกลางคืนและมีที่นั่งเคาน์เตอร์ ฉันเข้าไปนั่งตรงนั้น หันหน้าเข้าหามาม่า

ฉันอายุสามสิบสามปี ส่วนมาม่าน่าจะอายุมากกว่าเล็กน้อย แต่บางครั้งก็รู้สึกว่าผิวพรรณของเธออ่อนเยาว์กว่า ในทางกลับกัน มีหลายครั้งที่ฉันประทับใจว่าเธอช่างดูเป็นผู้ใหญ่และเฉลียวฉลาดเหลือเกิน

ผมดำสนิทสยายเคลียบ่า แก้มสีน้ำนมซึ่งเข้ากันกับรอยยิ้มเก็บซ่อนความเปล่งปลั่งถึงขั้นชวนหงุดหงิดเอาไว้ ผ้ากันเปื้อนสีฟ้าติดระบายเล็กน้อยช่างเหมาะกับเธอ ลูกค้าที่มาร้านนี้เพราะเป็นแฟนคลับมาม่าไม่ได้มีเพียงผู้ชายเท่านั้น ที่เป็นผู้หญิงก็มีเยอะเหมือนกัน

แต่ฉันตั้งสติไม่ให้ตัวเองถูกรูปลักษณ์แบบผู้ดีของหญิงคนนี้ตบตาเอาได้

หลังจากใช้บริการร้านนี้ได้สามเดือน ฉันรู้สึกแรงกล้าขึ้นเรื่อย ๆ ว่าเธอซ่อนปริศนาสักอย่างเอาไว้

เดือนสิงหาคม
หญ้าโอะโทงิริโซ[1]กับความมืดด้านหลัง

1

วันอาทิตย์ที่ 13 สิงหาคม เวลาห้าทุ่มสามสิบนาที...

มากิโนะ โยโกะ เดินอยู่ในความมืด เป็นความมืดที่ยังแผ่ไอร้อนอันบ้าคลั่งของฤดูร้อนไม่ต่างจากช่วงกลางวัน

แสงจันทร์ส่ายไหวเลือนรางดั่งเป็นภาพสะท้อนลวงตาบนท้องฟ้าค่ำคืน

ไม่สว่างจ้าหรืออ่อนจางเกินไป...เป็นแสงในอุดมคติสำหรับเธอเวลานี้

สว่างระดับที่ถ้ามีคนอยู่ห่างออกไปพอควรก็มองไม่เห็น ทว่าไม่ได้มืดสนิทจนต้องพึ่งแสงไฟฉาย ถือเป็นระดับแสงพอเหมาะ เดินได้โดยไม่ต้องพะวงว่าจะสะดุดอะไรเข้า และคง

---

[1] พืชล้มลุกหลายปี ขึ้นตามเขตภูเขาแดดจัด สูงประมาณ 40 - 60 เซนติเมตร มีใบเรียวแหลมและมีจุดสีดำ ออกดอกสีเหลืองอ่อนเป็นช่อกลมที่ปลายก้าน

ไม่ต้องกังวลเท่าไรนักว่าจะมีใครมาพบ

แต่ไม่น่ามีใครมาที่แบบนี้กลางดึกอยู่แล้ว...

กระทั่งหน้าต่างโบสถ์ก็ปราศจากแสงไฟ

ผนังสีขาวดูหม่นหมองในความมืดสลัว หลังคาแหลมสะท้อนเศษเสี้ยวของแสงจันทร์ทำให้พอมองเห็นรูปทรงของมันกับท้องฟ้ายามรัตติกาล โบสถ์ทั้งหลังดูเป็นก้อนหนักอึ้งแผ่บรรยากาศเย็นชาถึงขั้นชวนให้ประหวั่นใจ ตรงข้ามกับช่วงกลางวันโดยสิ้นเชิง กลิ่นอายที่สัมผัสได้ไม่ต่างจากซากปรักหักพัง โบสถ์ซึ่งตั้งตระหง่านในยามค่ำคืนถึงขั้นดูสนิทชิดเชื้อกับความมืดลึกล้ำของภูเขาด้านหลังเสียด้วยซ้ำ

โยโกะเดินรอบโบสถ์แห่งนั้น

ในสายลมอุ่นมีเพียงเสียงแมลงร้องประชันกันอย่างเอาเป็นเอาตายกับเสียงแผดร้องของนกกลางคืนดังปะปนอยู่เท่านั้น

นอกจากนั้นแล้วก็เป็นเสียงรองเท้าของโยโกะ ซึ่งดังสะเทือนความมืดยิ่งกว่าเสียงใดบนผืนดินแห้งที่มีก้อนกรวดปนเป

เสียงรองเท้าก้าวเดินทีละก้าว และเสียงลมหายใจของผู้หญิง วนไปรอบความมืดที่โอบล้อมโบสถ์ไว้...

ในมือเธอถือหญ้าโอะโทงิริโซไว้สองก้าน

บนก้านเหยียดตรงมีใบขนาดใหญ่ กับดอกไม้สีเหลืองซึ่งมีห้ากลีบ...

หญ้าโอะโทงิริโซ...มีตำนานเก่าเล่าขานมาตั้งแต่ยุค

เฮอัน[2] ว่า มีพี่ชายคนหนึ่งฟันน้องชายตาย เพราะเขาแพร่งพรายตำรับยาลับที่ทำจากหญ้าชนิดนี้ แล้วหญ้าดังกล่าวก็งอกขึ้นมาบนผืนดินตรงที่เลือดน้องชายกระเซ็นใส่ ว่ากันว่ารอยสีดำที่อยู่บนดอกและใบ คือรอยเลือดของผู้เป็นน้องที่ถูกสังหาร

ประเทศตะวันตกเรียกพืชชนิดนี้ว่า หญ้าแห่งเซนต์จอห์น เพราะมีพลังช่วยคุ้มครองจากสิ่งชั่วร้าย และใช้เป็นยาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โยโกะเด็ดใบออกมาหนึ่งใบ ทิ้งลงบนพื้นพร้อมอธิษฐานด้วยแรงปรารถนา

ที่นี่ไม่มีใครมาอยู่แล้ว แต่เธอเฝ้ารอชายคนหนึ่ง

ทั้งคู่ไม่ได้นัดกันไว้

ถึงอย่างนั้นก็มีโอกาสที่เขาจะปรากฏตัว คงไม่รับประกันว่าเขาจะมาตัวเป็นๆ ถ้าเป็นแบบนั้นถือว่าอัศจรรย์เกินไปด้วยซ้ำ น่าจะมาเป็นภาพ หรือไม่ก็กลิ่นอาย...

เธออยากให้เขาปรากฏตัวให้เห็น อยากให้มา

โยโกะเด็ดใบต่อไป

โยนมันไปในความมืดพลางส่งเสียงเรียกในความคิด...

เธอรู้อยู่แล้วในมุมหนึ่งของจิตใจว่าเป็นการกระทำที่โง่เขลา คนอื่นคงหัวเราะเยาะ...

---

[2] ยุคสมัยหนึ่งของญี่ปุ่น ตรงกับช่วง ค.ศ. 794 - 1185 มีการย้ายเมืองหลวงสู่เฮอันเคียว หรือเกียวโตในปัจจุบัน เป็นยุคทองของญี่ปุ่นโดยเฉพาะด้านศิลปวัฒนธรรม

นั่นคือสามัญสำนึกของคนทั่วไป คือความเป็นจริง

แต่ว่า...ความเป็นจริงนั้นสำคัญเพียงใดหนอ

ความเป็นจริงอันแสนน่าเบื่อและเต็มไปด้วยความต่ำช้าน่าหดหู่

หากมีโอกาสที่จะคลายความหม่นเศร้า หรือเชื่อมโยงกับแง่มุมอื่นของโลกซึ่งทั้งหลากหลายและไม่ได้หดแคบลงด้วยคำตัดสินของคนหมู่มาก เราก็น่าจะไขว่คว้าไว้ไม่ใช่หรือ

บางเวลาคนเราก็หันหลังให้ความเป็นจริง

จะมี UFO โผล่มาสักหน่อยก็ไม่เห็นเป็นไรนี่นา

แต่แน่นอนว่า ที่โยโกะรอคอยอยู่คือชายเพียงคนเดียว เธอปรารถนาให้เขาปรากฏตัวมากเสียจนแม้แต่ตัวเองยังคิดว่าบ้าไปแล้ว

ความมืดอันร้อนชื้นของเดือนสิงหาคมห่อหุ้มกายเธอ อีกเดี๋ยวคงรุกล้ำมาถึงอุณหภูมิร่างกายด้วย

ความมืดซึ่งปกคลุมอยู่ตามผิวหนังชื้นเหงื่อแผ่ลึกเข้าไปถึงในป่า

จังหวะที่จะทิ้งอีกใบนั้นเอง การเคลื่อนไหวของโยโกะก็หยุดชะงัก

คล้ายได้ยินเสียงฝีเท้าที่ไม่ใช่ของตัวเอง

เธอถึงกับกลั้นหายใจ

ได้ยินเสียง...ดังมาจากข้างหลัง

มินะบอกเธอไว้...ว่าเขาจะปรากฏตัวข้างหลัง ถ้าหันไปมองก็จะเห็น...

เสียงนั้นเข้ามาใกล้ทีละนิด...

แผ่วเบา แต่มั่นคง...ทั้งฝีเท้า ทั้งน้ำหนักเสียง ชวนให้รู้สึกว่าเป็นผู้ชาย

...มาจริงๆ หรือ

หัวใจโยโกะร้อนผ่าวยิ่งกว่าส่วนอื่นทั้งหมด

เธอหันไปอย่างเชื่องช้าในความมืด

เสียงฝีเท้าพลันเงียบลง

เงาร่างคนยืนอยู่ตรงนั้น

เงานั้นคล้ายตัดผ่านความมืดออกมา ใบหน้าผุดขึ้นเลือนราง...

"อา...คุณ...ทาคาราดะ?"

ในเวลาเดียวกัน...

โทโมซึกะ ซานาเอะ ฟังเสียงเครื่องปรับอากาศอยู่ในห้องของตัวเองที่แมนชัน

ห้องนั้นดับไฟมืดและมีแสงจากเมืองส่องผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง มันมีกลิ่นอายของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นโทนสีของเฟอร์นิเจอร์หรือของตกแต่งผ้าม่าน รวมถึงบรรยากาศที่อบอวลอยู่ในห้อง ถ้าแค่มีผู้ชายอยู่ด้วย ก็คงจะช่วยสร้างบรรยากาศแบบผู้ชายให้มากขึ้น

แสงเพียงหนึ่งเดียวในห้องคือเปลวเทียนอะโรมาสีแดงซึ่งกูรูชื่อดังด้านสุคนธบำบัดผลิตขึ้นด้วยความตั้งใจ

ซานาเอะนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ความมืดสลัวที่แสง

เดือนกันยายน
คำสั่งเสียของดอกยี่โถ

1

สายลมพัดเข้าร้านมาพร้อมไซกิ มิโดริ เป็นสายลมที่ชวนให้รู้สึกว่าฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนแล้ว ต้นไมยราบหุบใบทักทายเหมือนเป็นยามเฝ้า

วันนี้ต้นไมยราบของร้านกาแฟ 'มินาโกะ' ตอบสนองไวเช่นเคย พืชในร้านนี้ล้วนมี 'สีหน้า' เบิกบานประหนึ่งกำลัง 'ใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย' เต็มที่

รอบเคาน์เตอร์คนแน่น คงเพราะเย็นวันเสาร์เป็นช่วงเวลาที่พนักงานบริษัทมาใช้บริการได้สะดวก

ดูเหมือนลูกค้าประจำจะมากันเยอะ เกือบทั้งหมดเป็นคนที่ไซกิรู้จักหน้าค่าตา

มาม่ามินะเอ่ยเสียงใสนุ่มนวล

"ยินดีต้อนรับค่ะ"

ไซกิเดินเข้าร้านพร้อมคลายปมเนกไทแบบลำลอง โดย

ประวัติผู้เขียน

สึกะโท ฮาจิเมะ เกิดที่ฮอกไกโดเมื่อ ค.ศ. 1959 หลังจากได้ลงผลงานในหนังสือรวมงานเขียนชุด *Honkaku Mystery* ที่เปิดให้นักเขียนทั่วไปส่งผลงานเข้ามา และมีอายูคาวะ เท็ตสึยะ เป็นบรรณาธิการ เขาก็เปิดตัวเป็นนักเขียนเมื่อ ค.ศ. 1998 ด้วยผลงานเรื่อง *3000 Nen no Mitshitsu*

รูปแบบการเขียนที่นำความรู้มาเชื่อมโยงกับจินตนาการและการดำเนินเรื่องอย่างมีเหตุผล ทำให้มีผู้อ่านมากมายคลั่งไคล้ในผลงานของสึกะโท ฮาจิเมะ

ผลงานเด่นของเขามีหลายเรื่อง ได้แก่ *if no Meikyu, OZ no Meikyu, Golem no Ori, f no Madan, Kooru Thanatos, Rensatsu Mahoujin* และ *Satsujin Gemba ha Sono Te no Naka ni*

AW Flower 1-368 OK 3.3.65.indd 367 3/3/2565 BE 22:08

ร้านกาแฟ 'มินาโกะ' เต็มไปด้วยหมู่มวลดอกไม้เฝ้าคอยผู้มาเยือนอยู่เงียบ ๆ
เมื่อเปิดประตูเข้าไปจะพบเจ้าของร้านแสนสวยผู้ลึกลับกับลูกสาว
สองแม่ลูกไขปริศนายาก ๆ ที่เหล่าลูกค้าผู้กลัดกลุ้มนำมาปรึกษาได้อย่างปราดเปรื่อง
โดยอาศัยความรู้เรื่อง **'ดอกไม้และพืชพรรณ'** ที่พวกเธอหลงใหลและเชี่ยวชาญ

- อุซาโกะได้ยินมาว่า หากใช้**กิ่งเฮเซล**ฟาดสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับคู่อริ
  ต่อให้ศัตรูอยู่ไกลแค่ไหนก็จะชักดิ้นชักงอด้วยความทรมาน
  เธอลองทำตามดู...ทว่าผลลัพธ์ที่ได้กลับทำให้อีกฝ่ายถึงแก่ความตาย!

- หลังจากสูดดมแก๊สพิษ ทางรอดเดียวของมิตซึกิคือต้องหนีลงบันได
  แต่กลับมีบางสิ่งคอยเหนี่ยวรั้ง ราวกักขังเธอไว้ใน 'ห้องปิดตายที่มองไม่เห็น'
  บางที**ดอกไซคลาเมน**ที่หล่นอยู่ในที่เกิดเหตุ อาจช่วยไขความลับนี้ได้

- เพียงเด็ด**ใบไอะไทจิริไซ**พร้อมท่องคำอธิษฐาน
  ชายที่ใฝ่ฝันก็มาปรากฏตัวตรงหน้าโยโกะตามปรารถนา แต่จะเป็นไปได้อย่างไร
  ในเมื่อเวลาเดียวกันนั้น เขาอาจพัวพันกับเหตุคนตกตึกที่อีกมุมหนึ่งของเมือง!

- ฟุมิโกะเสียชีวิตโดยมีแจกัน**ดอกกุหลาบคริสต์มาส**ตกอยู่ใกล้ ๆ
  กลีบดอกไม้ที่หล่นเป็นทางไปตามรอยเท้าบนพื้นหิมะ
  จะช่วยเผยโฉมหน้าแท้จริงของฆาตกรได้อย่างไร

นอกจากนี้ยังมีคดีและปริศนาเร้นลับอีก 3 เรื่อง
ท่ามกลางบรรยากาศอบอวลด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ และกรุ่นไอร้อนของชากับกาแฟ

ราคา 349 บาท
วรรณกรรมแปล